

ikke fuldt tilregnelige Individer, blandt Jurister i Almindelighed betragtes som en Nødvendighed, og det er sikkert kun et Tidsspørgsmaal, naar de vil blive oprettede.

Med Hensyn til Straffen for de tilregnelige Individer, da er denne i Loven i og for sig til en vis Grad stræng nok; og anden Sag er det, at Domstolene ikke anvender saa høj en Grad af Straf, som Loven aabner Mulighed for. Der kan dog i de senere Aar spores en Tendens i Praksis til at straffe Sædelighedsforbrydelser strængere, og det er at haabe, at Tendensen vil øges i denne Retning under Paavirkning af den offentlige Mening. Men at foretage noget positivt Skridt hen til Paavirkning af Dommerne, er umuligt. — Derimod fremkommer Udvalget paa dette Punkt med et Forslag til Ændring af Straffel. §§ 173 og 174. § 173 lyder: »Bedriver nogen Utugt med et Pigebarn under 12 Aar, anses han med Strafarbejde indtil 8 Aar, forsaavidt Gerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører højere Straf.« § 174 lyder: »Den, som til Utugt forfører et Pigebarn i en Alder af 12 indtil 16 Aar, straffes med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel, eller under skærpende Omstændigheder med Strafarbejde indtil 4 Aar. Tiltale finder dog kun Sted paa Forældres eller Værges Forlangende.«

Som De vil se, er Straffen efter § 174 langt ringere end efter § 173 og Tiltale er betinget af, at Forældre eller Værger forlanger det. Udvalget agter at indsende Andragende om, at »Pigebarn under 12 Aar« i § 173 ændres til »Pigebarn under 14 Aar« og at saaledes »12 indtil 16 Aar« i § 174 ændres til »14 indtil 16 Aar«. Dette vil altsaa medføre, at den strengere Strafferamme efter § 173 kommer til Anvendelse for Utugt med Pigebarn indtil 14 Aar, og at Paatalen bliver ubetinget offentlig i disse Tilfælde. Det kunde maaske ved første Øjekast synes uheldigt, at Forældre eller Værge ikke faar Ret til at skjule Forbrydelser mod 12—13-aarige Pigebarn, men jeg tror, at dette Hensyn bør vige for Hensynet til, at Forbryderen faar sin Straf. Udvalget anmoder altsaa om Fællesmødets Bemyndigelse til at indsende et saadant Andragende til Justitsministeriet, hvorfra det formentlig vil blive oversendt til Straffelovskommissionen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Gyldigheden af Børns Vidnesbyrd i Sædelighedsforbrydelser, da skal jeg gentage, hvad ORS. Munch-Petersen allerede bemærkede ved Fællesmødet i Fjor, at intet Vidnesbyrd fra en enkelt Person kan eller bør fælde et Menne-

skes; man kan ikke slaa det fast som en Regel, at Børns Vidnesbyrd her skal gælde mere end en Voksens. Den fornuftige Dommer vil altid tage alt det Hensyn til Barnets Forklaring, som han kan, naar denne støttes af Indicier, og Forbryderen kan altsaa trods sin Benægtelse, blive dømt, naar et efter Loven tilstrækkeligt Indiciebevis foreligger. Naar Retsreformen træder i Kraft, bliver Dommeren langt friere stillede m. H. t. Bevisbedømmelsen og kan da ogsaa efter Omstændighederne tillægge Barnets Forklaring større Vægt efter Hensyn til Barnets Alder, aandelige Udvikling o. s. v.

Udvalget har fremdeles haft under Overvejelse, hvad der kunde gøres for at Afhøringen af Børnene kunde ske paa bedre Maade end nu. Kvindeligt Polititilbud vilde sikkert være ønskeligt, men Ansættelse af kvindelige Politibetjente over hele Landet alene for disse Tilfælde vilde være upraktisk og uøkonomisk, da der kun i forholdsvis faa Tilfælde vilde være Brug for dem. En Undtagelse danner dog København og maaske nogle af vore største Provinsbyer, hvor der godt kunde tænkes ansat nogle kvindelige Betjente, der særlig skulde tage sig af Sædelighedsforbrydelser. I Stockholm har man begyndt at anvende kvindelige Betjente, ligeledes fornylig i Berlin, og paa et Møde sidste Sommer i Tromsø i Norge af samtlige Foreninger for Sædeligheds- og Ungdomsarbejdet i Norge vedtoges en Resolution, gaaende ud paa Kravet om kvindeligt Polititilbud. Udvalget agter da ogsaa at indsende Andragende til rette Vedkommende i København for at forsøge her at faa gjort en Begyndelse med kvindelige Betjente.

Jeg skal til Slut omtale den pædagogiske Side af Sagen. Det vil uden Tvivl være af stor Betydning, om Belæring om Kønsskønheden indføres i Skolerne; men Maaden hvorpaa denne Undervisning skal gives og i hvilken Udstrækning, er et Spørgsmaal, som vi mener Pædagogerne og Lægerne maa afgøre. I Tyskland afholdt det tyske Selskab til Kønssygdommenes Bekæmpelse en Kongres i Mannheim i Maj 1907, til hvilken en Mængde Pædagoger og Læger var indbudt, og hvor Spørgsmaalet om seksuel Belæring og Formerne for den drøftedes meget indgaaende. Udvalget agter at foretage en Henvendelse til vore Læge- og Pædagog-Korporationer med Anmodning om at tage sig af Spørgsmaalet. Forøvrigt er man indenfor Pædagogers og Lægers Kredse allerede begyndt at drøfte Spørgsmaalet og nogle Skoler har forsøgt at indføre saadan Belæring, saa det er vort Haab, at vor Henvendelse vil fremskynde en endelig Ordning af denne Sag.